

# **АНАТОЛИЙ ДНЕПРОВ ДИВЕРСАНТЪТ ОТ „ЮПИТЕР“**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

По заповед на командуването свалиха нашата рота от самолетоносача „Юпитер“ и я изпратиха на брега. Всичко бе извършено в най-голяма тайна. Параходът-влекач отплава през нощта и акостира на брега също през нощта. За къде и защо пътувахме, не ни бе известно. Едва по-късно узнахме, че по съответно съглашение ни „канеха“ в тази страна да извършим на територията ѝ някакви работи.

Сега това вече не е тайна. За него знае целият свят. Трябваше да построим площадка за установяване на управляеми ракети със среден радиус на действие. Срещу кого щяха да бъдат насочени тия ракети — също е известно.

И така, нашата рота късно през нощта дебаркира на брега и като измина във форсиран марш около две мили навътре в територията, се разположи в малка долина всред обрасли с гори ниски планински вериги. Опънахме палатките и внесохме в тях цялото си войнишко имущество, оборудването и инструментите, необходими за работа. Параходът се върна на самолетоносача, като ни остави под надзора на капитан Хукс — нашия командир, на лейтенанта-лекар и на един инженер-майор, който трябваше да ръководи работата.

Въоръжихме се с лопати и валяци и почнахме да изравняваме земята, върху която впоследствие щяхме да излеем бетона и да поставим необходимата арматура. Работихме без усърдие.

Така продължи две седмици. После откъм планините пристигна направо през гората гъсеничен влекач с две ремаркета, върху които под брезент се мъдреше секретното оръжие. От кабината на шофьора излезе полковник Брейди. Беше висок, мършав, острите му очи не предвещаваха нищо добро.

И всичко започна в деня, когато пристигна секретното оръжие.

На утринната проверка изведнъж стана ясно, че е заболял редник Уилкинз. Имал температура, повръщал, бълнувал.

— Ял е нещо или има просто треска — рече нашият капитан.

Изпратиха при Уилкинз лекаря. След прегледа на болния той излезе от палатката разтревожен, извика при себе си командира и дълго си приказваха нещо полугласно.

— Не може да бъде — чухме да казва Хукс. — Преди да дойдем, проверихме всичко. Прогледайте го отново по-внимателно.

Лейтенант Цилърд пак влезе в палатката. Напусна я след половин час още по-разтревожен. После всички офицери, в това число

и полковник Брейди, се събраха и дълго нещо обсъждаха.

— Разболял се е сериозно — каза дългият Дик.

Офицерите извикаха Смит, радиста ни.

— Свържи се със станция „Х 276“. Ще предадеш шифрограма.

Смит нагласи радиостанцията и изпрати в етера серия цифри, написани на листче от полковник Брейди. След час прие отговора и го предаде на полковника. После офицерите пак се съвещаваха. Като видяха, че ги наблюдаваме с тревога, строиха ни и полковник Брейди произнесе реч:

— Войници, няма основание за тревога. С Уилкинз нищо особено не се е случило. Има някакво местно заболяване. Утре тук ще пристигне вертолет с необходимите лекарства. Бъдете уверени, че редник Уилкинз скоро ще оздравее и ще се върне в строя. А сега на работа и бог да ви помага!

Наистина на другия ден пристигна вертолет.

Очаквахме, че от него ще слезе симпатична мис с чанта през рамо и с червен кръст на ръкава. Нищо подобно. Вместо мис от вертолета се подаде тлъстата мутра на пилота. Щом ни видя, кресна:

— Я елате да разтоварвате!

Свалихме пет тежки сандъка, като се чудехме защо ли са на Уилкинз такива огромни количества лекарства. Най-съобразителен от нас се оказа дългият Дик. Той „изпусна“ един сандък. Вместо хапчета и прахчета от разбития сандък се показва уред, точно такъв, какъвто бяхме виждали на „Юпитер“. Всички знаехме, че с тези уреди се измерва радиоактивността.

Инженер-майорът взе уреда и веднага се отправи към Уилкинз. Излезе усмихнат.

— Нищо няма — каза той.

— Така си и знаех. Грешчица, господин докторе — каза язвително полковникът.

Привечер състоянието на Уилкинз се влоши. Лекарят не се отделяше от него, следеше температурата и пулса му. Нас не ни пускаха при него. Всички, които живееха в една палатка с Уилкинз, разместиха по другите и го оставиха сам.

След вечерната проверка дълго не можахме да заспим. Все мислехме какво ли се е случило с Уилкинз и що за проклето място е

това. Преди да заспя, чух край палатката да минават Цилърд и Хукс. Лейтенантът каза:

— За мен не съществува никакво съмнение: той има левкопения. Не чух какво му отвърна капитанът.

След един ден откараха Уилкинз с вертолет в някаква болница, а след още един ден заболя редник Скарт. Когато след прегледа лейтенант Цилърд съобщи на полковник Брейди, че е „същият случай“, полковникът плю и високо изруга.

— Вземете уреда и изследвайте всичко както трябва.

Лейтенантът и инженер-майорът, въоръжени с индикаторите, бавно обхождаха територията. После провериха за радиоактивност всички палатки.

— Нищо. Чисто е — смутено докладва на полковника майорът.

— Нещо хитрувате, докторе — сърдито каза Брейди. — Това не е левкопения.

— Добре, ще направя още веднъж анализ на кръвта.

Копаехме и наблюдавахме палатката на Цилърд, като се опитвахме по външния вид на лейтенанта да отгатнем какъв е резултатът от анализа. Лейтенантът излезе мрачен и умислен. Отби се в офицерската палатка. След известно време се появи полковникът и пак предаде на радиста Смит листче с цифри. Капитан Хукс, нашият командир, ни строи в редица.

— Сега ще ви проверят за радиоактивност — каза намръщен той.

Погледнахме се удивени. Излезе майорът и почна да ни изследва с индикатора от главата до краката. Не откриха никаква радиоактивност. Преди да ни разпуснат, Хукс каза:

— Заповядвам да не се пие вода от никакви изворчета, да не се ядат никакви плодове. Ще ядете само това, което докарахме с нас.

Този ден заболяха още двама: редник Брумър и радистът Смит. В ротата настъпи паника. Заведоха Смит, като го подкрепяха от двете страни, при радиостанцията. Когато предаде шифрограмата, той загуби съзнание. След три часа долетя вертолет с нов радист.

Не спяхме цялата нощ, разговаряхме и проклинахме ония, които ни бяха довели тук.

На сутринта полковникът произнесе дълга реч пред строя:

— Войници, въпреки усложнената обстановка трябва да запазите спокойствие. Командуването ще изясни случая. Няма защо да крия от

вас. Вече имаме четири случая на лъчева болест. Подозираме, че това е работа на коварния враг. Не можем никъде да открием радиоактивност и въпреки това тя съществува.

В този момент новият радист подаде на полковника шифрограма.

— Ето виждате ли, казал съм ви самата истина. След аутопсията в болницата у редник Уилкинз не са били открити никакви следи от радиоактивност.

— Ама редник Уилкинз умрял ли е? — ахна целият строй.

Полковникът усети, че се е изпуснал.

— Да — дрезгаво рече той. — Бог да успокои душата на редник Уилкинз! Сега слушайте по-нататък. Щом няма следи от радиоактивност в организма, не можем да открием радиоактивност никъде из територията, а така също в храната и водата — значи това е гама-радиоактивност. Някой ви облъчва с гама-лъчи. Някой прониква в лагера ни и върши диверсия с цел да отслаби нашата отбранителна мощ. Затова от вас се иска бдителност. Трябва да се поставят постове. Най-старателно да се огледа цялата местност наоколо. Трябва да се следите един друг. Да, да, войници, не се удивявайте. Може би коварният враг е сред нас, стои сега до вас и ме гледа в очите. Но ние ще го разкрием. Всичко ще узнаем. На работа, войници! И бог да ви помага!

След речта на полковника почнахме подозрително да се оглеждаме един друг. Редник Рибън винаги ходеше с наведена глава и никога не гледаше право в очите. Кой знае защо, всички решихме, че той е диверсантът, макар да нямахме никакви доказателства. Преди вечерната проверка дългият Дик удари Рибън с юмрук по лицето. А през нощта Рибън почна да бълнува. И той се разболя.

На сутринта откараха с вертолет всички болни, а ние целия ден обикаляхме храстите, катерехме се по дърветата, надзъртахме под скалите — търсихме диверсанта или скрити запаси от радиоактивно вещество. Инженер-майорът притичваше от един войник до друг и все питаше:

— Е, как е? По дяволите, но все пак този цезий-137 трябва да е скрит нейде.

Дългият Дик, най-умният от нас, каза, че радиоактивният цезий изпуска смъртоносни гама-лъчи, които не се задържат в организма.

Вечерта капитан Хукс отдели пет двойки за патрулиране. Освен това във всяка палатка постави дежурен. Можеше да не го прави. Ние и без това не спяхме. Всеки очакваше, че ей сега ще се протегне нечия ръка и ще го облъчи с проклетите гама-лъчи. Никаква ръка не се появи и на разсъмване, изнемощели, заспахме.

Тази сутрин никой не ни буди. Станахме, когато слънцето се беше изкачило вече високо на небето. Щом приближихме до офицерската палатка, ни съобщиха, че е заболял лейтенант Цилърд, нашият лекар.

Започнахме да роптаем.

— По дяволите! Махнете ни от това място! За какъв дявол стоим тук?! Може специално да са ни докарали тук, за да ни изпратят на оня свят. Имаме жени и деца.

Излезе командирът ни, капитан Хукс. Беше бледен — или от безсъние, или от страх.

— Успокойте се, войници. Рано или късно всичко ще се изясни. Безспорно това е диверсия. Хитра и коварна.

След това отново се катерихме по хълмовете, по дърветата, пак проверявахме за радиоактивност, пак подозрително се поглеждахме и всичко напразно.

— Трябва да се проверят и офицерите — изведнъж рече някой от нас. — Защо мислят, че диверсантът е между нас?

Идеята се хареса на всички и ние изпратихме делегация при офицерите.

Когато полковник Брейди я изпъди, всички заплашително се втурнахме към офицерската палатка и почнахме да викаме:

— Излезте, полковник! Нужни са ни доказателства, че нито вие, нито капитан Хукс, нито майорът сте диверсанти. Не искаме да умираме с мисълта, че негодникът е между нас.

Най-после офицерите излязоха и ги проверихме с гайгеровия брояч. След това проверихме и палатката им. Не открихме никаква радиоактивност.

Тази нощ умря лейтенант Цилърд. Трупата му откараха на другия ден с вертолет. После заболяванията се прекратиха. Решихме, че диверсантът е бил Цилърд.

\* \* \*

След смъртта на Цилърд животът в лагера се нормализира. Копаехме, изравнявахме земята с валяци. Разтоварихме два автовака с цимент и почнахме да заливаме площадката. Полковникът, майорът, капитанът и всички останали бяхме весели и радостни. Обещаха ни отпуска, щом свършим работата.

Работехме като дяволи. Но когато почнахме да полагаме арматурата, падна в безсъзнание редник Седърс. След пет минути същото се случи и с дългия Дик.

Новият лекар установи пак лъчева болест. Всичко почна отначало. Отново проверихме цялата територия.

— Облъчват ни от небето — каза някой. — От самолети със специални прожектори.

Вдигнали глави, с ужас се вглеждахме в ослепителносиньото безоблачно небе. Нима смъртта идва оттам? Хукнахме към гората и се скрихме под дърветата, като че ли това можеше да ни спаси от облъчването. Прекратихме всякаква работа на площадката. Изпратихме при офицерите делегация с искане незабавно да ни откарат от това проклето място. Делегацията се върна много смутена.

— Разболял се е полковник Брейди.

Чашата преля. Забравили дисциплина, хукнахме към офицерската палатка и нахълтахме вътре. Полковникът, бледен, треперещ, мълвеше:

— Диверсия... Страшна диверсия. Предайте в центъра... Диверсия... Веднага комисия за разследване... Диверсия...

Радистът предаде нова шифрограма. Вечерта се появи вертолет. Но не кацна както обикновено, а хвърли пакет.

— Бои се! Аха, проклетникът му, бои се! — крещяхме ние и размахвахме към небето юмруци.

Капитан Хукс разпечата пакета.

— Съобщават ни, че скоро ще изпратят специална комисия за разследване на цялата история. А дотогава ни заповядват сами да се справим с положението — каза той.

Полковник Брейди, редник Седърс и дългия Дик откараха с вертолет след три дена. Скоро заболяха още двама. Настоявахме пред

капитана да ни махне от това проклето място, като го заплашвахме, че сами ще си отидем. Каза, че е готов да изпълни молбата ни, но не знае какво да прави със секретното оръжие. Работата е там, че привечер без негово разрешение бяха си заминали влекачите с ремаркетата. Шофьорите бяха от друга част.

После отново настъпи период на затишие. Но сега всички бяхме уверени, че скоро пак ще се повтори, и затова нищо не вършихме, а само изчакахме. Бяхме се пръснали из гората, като мислехме, че диверсантът действа само срещу тези, които живеят в палатките. Понякога се събирахме заедно, разговаряхме.

— Унищожават ни като чумави, защото вършим гнусна работа.

— За какъв дявол ни докараха тук? Защо ни са на нас тия вонящи ракети?

— Нека си ги поставят ония, дето са ги измислили.

— Или ония, дето се канят да ги пускат.

— Никой не напада страната ни, а ние сме плъзнали по целия свят.

Капитан Хукс, командирът ни, слушаше всичко и мълчеше, пък и какво ли можеше да каже. Мълчеше и майорът, мълчеше и докторът.

Така минаха осем дена. Седяхме със скръстени ръце и чакахме. Рукнаха дъждове и ние един подир друг се върнахме в палатките. Радистът прие шифрограма. Заповядваха ни по-бързо да приключим работата. На отличилите се войници обещаваха награда и отпуски.

— Хайде, момчета, на работа! — каза капитан Хукс.

\* \* \*

Откакто бяхме пристигнали тук, командирът ни много отслабна и посърна. По-рано беше бодър и весел. Сега бе станал мудар, апатичен.

Дъждовете не спираха. Майорът скиташе из лагера с брояча и проверяваше радиоактивността на водата в локвите. Каза, че била в пределите на нормата.

Скоро се разболя капитан Хукс. Още щом се почувствува зле, той ни извика всичките в палатката и ни каза:



— Момчета, това място наистина е прокълнато. Но аз нищо не мога да направя: заповедта си е заповед. Със случая ще се занимае висшето командване. А аз ето какво ви съветвам. Съберете всичко, каквото имате. Дрехи и снаряжение. Обувки, книги, чанти. И палатките. Оставете си само оръжието и уредите за измерване на радиоактивността. Всичко останало натрупайте на камара, залейте го с бензин и го изгорете. Ако нейде има радиоактивност, ще да е само в нашите вещи.

— Защо мислите така, капитане? — запитахме.

— Заболях, защото спях в палатката. А вие напоследък спите на открито и затова никой от вас не се разболя.

Наистина от нас никой повече не се бе разболял.

След седмица и половина капитан Хукс предаде богу дух.

След смъртта на командира изгорихме всичко и останахме само по гащета. Захвърлихме всичко освен оръжието и уредите и под проливния дъжд поехме към планините по следата, оставена от гъсеничния трактор. Решихме, че тя ще ни изведе където трябва. Най-отпред вървеше радистът.

Когато изкачихме билото, изведнъж чухме пронизителния вик на майора:

— Ето го диверсанта!

И с огромен скок той се дръпна от радиста. Всички се изпокрихме зад дърветата. На пътя остана само обърканият радист с радиостанцията. После забелязахме, че не е сам. До него стоеше, настръхнал и измокрен от дъжда, любимецът на цялата рота — котаракът Джойс. Мяукаше дрезгаво и се търкаше о голия крак на радиста. Иззад храстите се показа отначало пръчката с индикатора, а после и фигурата на майора. Насочи се към нищо неразбиращия радист. С вълнение чакахме какво ще стане по-нататък. Майорът прекара индикатора от горе до долу и закрепя:

— Хвърляй радиостанцията и бягай веднага! Лъчите идват от Джойс! Той е радиоактивен като дявол!

Радистът хукна след майора към храстите, а нещастният Джойс, не разбирайки нищо, затича подире му.

Радиоактивен бил котаракът. Той се търкаше о краката ни. Държахме го на коленете си. Играехме си с него. За нощуване Джойс

си избираше леглото на този, който най-много му харесваше. И всички, с които бе спал, бяха заболели от лъчева болест.

Сега бягахме от Джойс като от чумав, забравили войнишкото си достойнство.

— Че застреляйте го де! Убийте този проклет котарак!

Когато Джойс, прескачайки мокрите клони, тичаше към един от своите доскорошни приятели, раздаде се изстрел. Котаракът измяука, подскочи още веднъж високо и падна на тревата. За сигурност стреляха още няколко пъти в него.

После, треперейки от вълнение и студ, се събрахме на пътя. Майорът запита:

— Откъде се взе Джойс?

— Беше на „Юпитер“. Взехме го със себе си.

— И там ли беше такъв?

— Не. Живя на „Юпитер“ повече от година и никой не се разболя от лъчева болест. Тук е станал радиоактивен.

— От какво?

— Това никой не знае.

Всичко се изясни, когато след няколко мили срещнахме камион, покрит с брезент. От кабината на шофьора слезе полковник.

— Каква е тая гола тайфа?

— Ние сме от базата.

— А защо сте в такъв дивашки вид?

Майорът му обясни всичко.

— Току-що застреляхме виновника, котарака Джойс.

— Съвършено вярно, полковник. Това беше и моята хипотеза — рече някакъв цивилен, подавайки глава от брезента. — Котаракът постоянно ли седеше в лагера или изчезваше понякога?

— Ами губеше се нанякъде... като всички котараци.

— Някъде! — иронично рече полковникът — Знаете ли къде? На две мили от лагера ви сред хълмовете има дърво, където местните рибари хвърлят бракуваната поради радиоактивност риба. Нашата комисия успя да установи, че по време на пребиваването ви там са изхвърлили десетки тонове риба, отровена от радиоактивен цезий.

— Че какво общо има с това Джойс?

— Ами когато му е омръзвала вашата консервирана гозба, отивал е там и е плюскал от радиоактивната риба. Лапал я е заедно с цезия и

се е превърнал в мощен източник на гама-лъчи. Този цезий се натрупва в организма на животните. Периодът на полуразпада му е шест години.

Полковникът беше много доволен, че така популярно ни обясни от какво са заболявали и умирали нашите другари.

— Ами рибата как е била отровена от този цезий? — изведнъж запита някой.

— Неизбежна последица от изпробването на атомните и водородните бомби. Замърсяват океаните. Естествено замърсява се и рибата. Ние непременно ще протестираме решително пред местното правителство, загдето така безотговорно се отнасят с негодната риба.

Последната фраза полковникът произнесе много важно. После седна в камиона и заповяда на шофьора да обърне.

— Нашата комисия няма повече работа тук — каза той. — Връщайте се в лагера. Утре с вертолети ще ви доставят всичко необходимо. А днес постойте на дъжда. Надявам се, че това ще ви накара да поумнеете и да постегнете дисциплината.

— Ей, мистър! — викна някой от нашите, когато камионът потегли. — Ами защо от радиоактивността не хвърли топа самият Джойс?

— Дявол го знае! Котешкият организъм явно е по-издръжлив. Учените да се занимават с това. Не е наша работа.

Тръгнахме обратно. Скоро стигнахме мястото, където беше застрелян Джойс. Всички извърнахме глава към мокрите храсти, където лежеше черният му настръхнал труп, излъчващ във всички посоки смъртоносни лъчи.

И всеки си помисли: „А може би не Джойс трябваше да застреляме? Или във всеки случай не само него?“

Впрочем никой не го изрече гласно.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 5,6/1973 г.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.